РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
26 У. 10251/14
10.11.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма - Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А., цивилног лица на служби у Б.Б., коју заступа пуномоћник Горан Белић, адвокат из Београда, ул. Косовска 16/1, против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, ради поништаја решења УП-2 број: 21-2/14 од 02.07.2014. године, у правној ствари признавања права на плату и друга новчана примања, у нејавној седници већа одржаној дана 10.11.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована жалба тужиље изјављена против закључка Управе за кадрове број 3824-2 од 06.06.2014. године, којим је захтев за регулисање стања у служби и исплату плате са припадајућим принадлежностима, одбачен због ненадлежности.

Тужбом поднетом Управном суду, дана 01.08.2014. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила управног поступка, неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је погрешно схватање туженог органа да није надлежан за одлучивање о њеном захтеву, јер наводи да се из бројних пресуда Врховног војног суда у Београду, које су донете у идентичној правној ситуацији, види да је до дана давања изјаве о прихватању превођења у Војску Републике Српске, тужиља била цивилно лице на служби у Војсци Југославије, па сматра да је тужени орган стварно и месно надлежан да одлучује о њеном захтеву. Првостепени, ни тужени орган, нису утврдили одлучну чињеницу да ли је и са којим даном тужиља преведена

у Војску Републике Српске, те да ли јој је до тога дана Војска Југославије признала право на плату и друга новчана примања. Сматра да тужени орган неосновано истиче да се не може изјаснити на налог суда о оцени одлуке Министарства одбране Републике Српске од 21.12.1998. године, указујући да тужени орган избегава да се по таквом налогу изјасни. Са изнетих разлога, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списа предмета ове правне ствари и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиље, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним закључком одбацио захтев тужиље за регулисање стања у служби и исплату плате са припадајућим принадлежностима, због ненадлежности, позивајући се при том на одредбу члана 157. став 1. Закона о Војсци Југославије и на одредбу члана 53. став 1. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Србије и Црне Горе, које одредбе су биле на снази у време подношења захтева. Ово са разлога, што је првостепени орган по налажењу туженог, правилно утврдио да није надлежан да решава о траженом праву жалиље, будући да иста проистичу из решења о постављењу и решења које доноси надлежни старешина установе у којој се лице о чијем се праву решава налази на служби, а то је Б.Б. Стога је тужени донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 157. став 1. Закона о Војсци Југославије (“Службени лист СРЈ”, број 43/94 ... 37/02 и “Службени лист СЦГ”, број 7/05 и 44/05), прописано је да је за доношење решења у управном поступку месно надлежан старешина јединице, односно установе у којој се лице, о чијем се праву, односно обавези решава, налази на служби.

Одредбом члана 53. став 1. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци СЦГ (“Службени лист СРЈ”, број 35/94 ... 42/05), прописано је да се плата професионалном војнику, односно цивилном лицу у Војсци, осим војног додатка, утврђује на основу наредбе, односно решења о постављењу на формацијско, односно радно место и података о оцени резултата рада, а обрачунава се и исплаћује по платном списку.

Из списа предмета произлази да је до избијања ратних сукоба на просторима бивше СФРЈ тужилац имао статус грађанског лица на служби у ЈНА и да је на дан трансформације бивше ЈНА 19.05.1992. године, остао на просторима бивше БиХ, сада Републике Српске. Одлуком председника Председништва СФРЈ од 19.05.1992. године, извршено је преименовање ЈНА у ВЈ, а јединице и установе ЈНА које су биле на територији бивше југословенске републике БиХ до 19.05.1992. године, предислоциране су на територију СРЈ, а од дела јединица и установа које су остале на територији Републике Српске, формирана је Војска Републике Српске. Грађанска лица на служби у бившој ЈНА која су

предислоцирана у СРЈ преведена су у статус цивилних лица у Војсци, а грађанским лицима која су остала на територији Бих је решењима надлежних старешина регулисано стање у служби по мирнодопској формацији, као припадницима Војске Републике Српске. Доношењем новог Закона о Војсци Југославије, ова лица нису преведена у статус цивилног лица у ВЈ, јер се нису затекла на дужности у јединицама и установама ВЈ, већ су били припадници Војске Републике Српске, а Војна пошта 7105 Билећа није била у организацијском саставу бивше ЈНА и није била у саставу ВП 3001 Београд, чији је правни следбеник Управа за кадрове, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије.

Стога је по оцени суда, правилно схватање туженог органа да Управа за кадрове, као правни следбеник ВП 3001 Београд, није надлежна да одлучује о захтеву тужиље за регулисање стања у служби и исплату плате са припадајућим принадлежностима, већ да је надлежан старешина Б.Б., у којој се тужиља налази на служби.

Суд је оценио наводе тужиље, али налази да ови наводи не доводе у сумњу законитост оспореног решења и да је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право, без повреда правила поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 10.11.2016. године, 26 У 10251/14

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП